

kan idetmindste ikke fatte, at Ydelsér kunne være givne frivillig, og at der saa senere skulde kunne kræves Erstatning derfor. Men omvendt kan jeg ikke fatte, at det skulde være billigt og retfærdigt at negte en rimelig Fordeling over hele Landets Hartkorn for derved at erstatte Ydelsér, der ere blevne præsterede af de Dele af Landet, der have lidt umiddelbart under Krigen. Jeg hører ikke til dem, som ønske at stille Stræmmebilleder op, og jeg troer ikke, at man skal købe Sydernes eller Hønbøernes Patriotisme. Ingenlunde! Men jeg opstiller den heromhandlede Fordring i Billighedens og Retfærdighedens Navn, og jeg troer, at det er af den Slags Sager, hvis Afvisning er skiftet til at vælte en Misnøie, om hvis Følger man neppe har gjort sig nogen ganske klar Forestilling. Der er saa alligevel en Mangfoldighed af Ydelsér tilbage, som der aldrig nogensinde har været tænkt paa skulde erstattes, og en Mangfoldighed af Tab, der saavel i Byerne som paa Landet have hvilet haardt paa de Egne, hvor enten Fjendens eller vore egne Tropper have været concentrerede i et stort Omfang, om hvilke de andre Provindser ikke have nogen Forestilling. Jeg skal saaledes hermed indstændig anbefale det høie Thing — og jeg troer ikke, at jeg derved krænker Hensynet til Thingets Værdighed — at lade denne Sag overgaae til anden Behandling og der søge at bringe Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori den høitærede Sidenrigsminister har erklæret sig villig til at modtage samme, nemlig saaledes, at Byrden fordeles paa alt Landets Hartkorn.

Liebe: Jeg skal ikke opholde det høie Thing længe. Det er kun en enkelt Bemærkning, jeg vil tillade mig, ikke med Hensyn til den Deel af Sagen, som senest er bleven berørt, nemlig hvorvidt der kunde siges at være et Billighedskrav, som skulde fyldestgøres, men med Hensyn til Ytringer, der ere faldne om, at der her var et Retsskrav tilstede, støttet paa Lovgivningen. Forordningen af 9de Marts 1806 er i saa Henseende paaberaabt, og det er ganske naturligt at see hen til den som Hovedloven med Hensyn til Fribefordringer for

Militaire under overordentlige Troppesamlinger. Hvis nu det var saaledes, som den ærede Taler her i Nærheden (B. Petersen) forytrede, at denne Lov havde givet tilkjende, at der skulde gives Erstatning for saadanne Kjørslér, men at der kun ikke i samme var nogen Regel for, hvorledes en saadan Erstatning skulde ydes, saa var det klart, at den kunde paaberaabes som Hjemmel for et Retsskrav; men det er ikke saaledes. Forordningen af 1806 siger ikke, at der skal gives Erstatning for de Kjørslér, hvorom der er Tale, navnlig dem, der omhandles i dens § 7. Der er vel sagt, at alle Requisitioner uvægerligen skulle efterkommes, uden at noget Privilegium i saa Henseende kunde paaberaabes; men der staaer ikke Noget om, at de, der opfylde disse Requisitioner, skulle have Betaling for Kjørslérne. Der staaer i Forordningens øvrige Paragrapher Meget om Betaling, Godtgjørelse og Erstatningspenge, som det kaldes, men ikke Noget om, at den Kjørsléydelse, der omhandles i § 7, skal betales eller godtgjøres. Forordningen af 1806 har heller ikke nogen almindelig Bestemmelse om, at alle de Ydelsér, som præsteres i Genhold til den, skulle betales, og Udgiften dertil fordeles, men den har kun bestemt, paa hvilken Maade de Godtgjørelser og Erstatningspenge, som efter dens Indhold skulle gives, skulle repareres, nemlig over hele Landet. Naar det nu hedder fra den ærede Taler her i Nærheden (B. Petersen), at Forordningen af 1806 havde faaet et Supplement ved Forordningen af 1808 — jeg troer ogsaa, at det ærede Medlemovre paa den anden Side (C. Rasmussen) berørte denne Forordning af 1808 og tillige en Forordning af 1809 — saa kunde det vel forsaavidt siges, at de supplere Forordningen af 1806, som det ganske vist i disse to Lovbestemmelser af 1808 og 1809 hedder, at Kongen har taget under Overbetelse, hvorledes han kunde komme dem til Hjælp, der lide under et for stærkt Tryk ved disse Kjørslér, og at det derfor bestemmes, at der skal gives nogen Godtgjørelse for saadanne Kjørslér; men dette gjaldt vel at mærke alene for den daværende Krig, og disse to Love kunne saaledes ikke betragtes som et almindeligt Supplement til Forordningen af